

σι μιᾶς νέας ἱερείας μὲ στὸ Ναὸ τῆς Κόρης τοῦ Διὸς ἦταν ἀπλῆ.

Ἐκείνη ποῦ θιά γινώταν ἱερεία ντυνῶταν στὰ λευκὰ ἐνῶ λευκοὶ πέπλοι τὴν ἐσκέπαζαν δλόκληρη.

Οἱ τρεῖς ἱερεῖς ἕνας ἀπὸ κάθε πόλι τὴν συ-

όδευαν ὡς τὸ Ναὸ καὶ ὁ λαὸς ἀκολουθοῦσεν Ἐμειναν ἐκεῖ ὡς τὸ σούρουπο καὶ γύριζαν μὲ ἀναμμένες δάδες στὰ σπίτια τους ἐνῶ ἡ ἱερεία ἔμεινε περὶ μόνη γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ ἱερό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΛΝΤΑΣΝ

Δὲν πηγαίνο νὰ δῶ τὸν φίλο μου Ρενέ παρὰ τὸ βράδυ κατὰ τῆς ἑφτά, τὴν στιγμὴν ποῦ εἶν' ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γραφεῖο του. Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ἀκόμα, ἂν καὶ εἶναι ἀπηλλαγμένος καὶ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεις, ἂν καὶ ἔχει τελειώσει μὲ τοὺς τμηματάρχας του καὶ τοὺς μηχανικοὺς του, τὸν βρῶσκω πάντα πολύφοροντῃ καὶ νὰ μουρμουρίζῃ κατὰ τῆς ζωῆς, ζωὴ Μισητῆ, καὶ ὅμως, μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε, βιομηχανία ἀνθοῦσα ὑποθέσεις πολλαὶ, σημαντικὰ πλεονεκτήματα.

Ἄλλὰ καὶ σεῖς ξέρετε καθὼς κι' ἐγὼ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πολὺ σπάνια ἱκανοποιῶνται ἀπὸ τὴν τύχη τους.

Λοιπὸν τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἤδρα τὸν Ρενέ μου μὲ τὸ πρόσωπο χαρούμενο μένα ἴχνος μειδιάματος στὰ χεῖλη, ποῦ τοῦ προσέειδε στὴν ἔκφρασι κατὰ τὸ εἰρωνικό.

Δὲν κρατήθηκα καὶ τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησι.

— Πόσα ἐκέρδιες σήμερα; τὴν ἐρώτησα, τὸ προσωπὸ σου μὲ κάμνει νὰ ὑποθέτω, ὅτι ἡ δουλιές σου θὰ πῆγαν καλά,

— Καὶ βέβαια ἡ ὑποθέσεις μου ἐπῆγαν καλά, καθὼς λές,

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἡ ὑποθέσεις μου ποῦ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ κάνουν νὰ χαμογελῶ. Εἶναι μιὰ μικρὴ ἱστορία ποῦ μοῦ συνέβη

καὶ ποῦ θὰ διασηδάσῃ καὶ σένα, ἀφοῦ θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ.

Ἐπὸ τριῶν ἐτῶν ἕνας καλὸς μου φίλος μοῦ συνέστησε πολὺ θερμὰ ἕνα προστατευμένον του ζητῶντας μου νὰ τοῦ δώσω μιὰ θέσι στὰ γραφεῖα μου. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα παιδί πρώτης τάξεως, παλαιὸ μαθητὴ τοῦ Κεντρικοῦ, παντρεμμένο καὶ πατέρα δύο παιδιῶν. Εἶχε χάσει μιὰ θέσι συμαντικὴ. Διήρχετο μιὰ κακὴ περιόδο. Θὰ ἔκανα μιὰ καλὴ πράξι.

Ἐἶδα τὸ ὑποκείμενον ποῦ θὰ δομασσομε ἂν θέλης, Μπερνὰλ (εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ δώκω τὸ σωστὸ του ὄνομα). Μοῦ ἔκαμε ἐντήρησι καλὴ καὶ τὸν ἐπῆρα,

Δὲν μοῦ χρειάστηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ διαπιστώσω, ὅτι ἡ σύστασι τοῦ φίλου μου ἦταν δικαιολογημένη. Αὐτὸς ὁ Μπερνὰλ δὲν ἤξερε μόνο πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἦταν καὶ σπῆρτο μονάχο.

Τὸν ἐπέρασα ἀπὸ πολλὰς ὑπηρεσίες, ἐδείχθηκε ἀμέσως ἀνώτερος καὶ ἔτσι τοῦ ἀνέθεσα μίαν ὑπηρεσίαν ἀρκετὰ σοβαρὴ γιὰ τὴν ὁποία ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἦταν τὸ μόνο κατάλληλο πρόσωπο. Καὶ εὐλογοῦσα τὸν φίλο μου, ποῦ μοῦ εἶχε ὑποδείξῃ ἕνα τόσο πολῦτιμο συνεργάτη. Γιατὶ καθὼς τὰ γνωρίζεις, οἱ πραγματικὰ ἔξυπνοι ἄνθρωποι δὲν βρίσκονται γιὰ εὐκόλα.

Ἐνα βράδυ ἤμουν λιγάκι σγενόχωρος. Ὁ

Ταμίας μου ήταν ἄρρωστος: Ἐξ ἄλλου εἶχα νὰ εἰσπράξω μερικοὺς λογαριασμοὺς καὶ γιὰ ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶχα ἀνάγκη ἐνὸς παιδιοῦ. Δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ δικτακόσια φράγκα καὶ κάτι. Ἀλλὰ εἶχα τὴν ἐπιθυμίαν ὁ λογαριασμός νὰ ἐμφανισθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ εἰσπραξίαν.

Εἶχα τὴν ἰδέαν νὰ παρακαλέσω τὸν Μπερνάλ νὰ πεταχθῇ ὡς ἐκεῖ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ ὀμίλησα ζητώντας ταυτοχρόνως συννώμην, ποῦ τοῦ ἀνέθετα μὴ τέτοια δουλειά. Ἐβλαβόλες μου τὲς δυνάμεις. Τοῦ παρέστησα τὴν ἀμνηχανίαν μου, ὁ Μπερνάλ ἐδέχθη ἀμέσως, δηλώνοντας ὅτι εἶναι πολὺ εὐτυχής—ποῦ θὰ μοῦ φανῇ χρήσιμος στὴν περίστασι αὐτή. Τοῦ παρέδωκα τὸν λογαριασμό. Ἐσφίξαμε τὰ χέρια...καὶ δὲν τὸν εἶδα πιά! Εἶπα στὸ φίλο μου:

—Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν, αὐτὸς ὁ Μπερνάλ ἦταν ἕνας αἰσχροκερδῆς καὶ τέτοιοι εἶναι πολλοὶ στὸν κόσμον. Τὸ μόνο ποῦ τὸν συγχωρεῖ εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι 800 φράγκα λιγώτερον στὴν τσέπη σου δὲν θὰ σ' ἔκαναν νὰ μὴ κοιμηθῆς.

—Καὶ πράγματι δὲν κοιμήθηκα λιγώτερον καθὼς μπορεῖς νὰ σκεφθῆς. Ἐπέρασα τὰ 800 φράγκα ἀπὸ τὰ κέρδη καὶ ζημίαι καὶ τρία χροῖνια πέρασαν χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μου οὔτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Μπερνάλ.

—Σήμερον ὅμως, ἀΨφνης τὸ παιδί τοῦ γραφείου μου μοῦ ἔδωκεν μίαν κάρτα ποῦ ἔφερε τ' ὄνομα τοῦ Μπερνάλ.

Ἐθυμήθηκα ἀμέσως τὸν φιλαράκον ἀλλὰ ὑπέθεσα, ὅτι πρόκειται μᾶλλον γιὰ μίαν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος. Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἐμπληξί μου βλέποντας νὰ μπαίη ὁ ἀνθρώπος, ποῦ μ' εἶχε κλέψει τρία χροῖνια πρωτιέτερα. Ὡ! μοῦ παρουσιάστηκε μὲ ὄλη του τὴν ἀταραξία. Δὲν ὑπερβάλλω ποσῶς, ἂν σοῦ πῶ, ὅτι ἀπὸ τοὺς δύο μας ἐγὼ μᾶλλον ἤμουν ποιοὺ στενοχωρημένος. Εἶχα μπροστά μου ἓνα κύριο καθ' ὅλα τέλειον μὴ ἀφήνοντας νὰ φανῇ καμμία συγκλίησι. Ἦταν ντυμένος σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ἔλαμπε δὲ στὸ δάκτυλό του ἓνα τεράστιον δακτυλίδι, ποῦ δὲν προσπαθοῦσε ποσῶς νὰ κρύψῃ.

—Κύριε, μοῦ λέγει, ἀποφεύγων κἀθε πρῶλογο, σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐδεχθήκατε

καὶ δὲν μ' ἐκάματε γὰ μὲ φυλακίσουν πρὸς τριῶν ἐτῶν, καθὼς μπορούσατε νὰ κάμετε. Θὰ σᾶς τὰ εἴπω ὅλα.

> Ἐχω συνείδησι τῆς ἀξίας μου, ἀλλὰ ἔχω μέσα μου ἓνα δαίμονα: Εἶμαι παίκτης.

> Τὸ παιγνίδι μοῦ ἔδωκε πάντα τῆς χειρότερες στενοχώριαι, μὰ ἀγαπῶ τὸ παιγνίδι καὶ καμμιά δύναμις δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παίξω.

> Τὴν ἡμέραν ποῦ εἰσέπραξα γιὰ λογαριασμό σας τὰς 818 φράγκα.....

—Ἄ! ἦσαν 818 φράγκα;

—Κάτι παρόμοιο, ναί. Δὲν θυμᾶμαι πιά τὸ ποσὸν ἀκριβῶς. Ἐν συντομίᾳ, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, συνήντησα ἓνα φίλον μου, ἐπίσης παίκτη σὰν ἐμένα. Μὲ παρέσυρε κι' ἔξεκληθηκα. Μὲ καταλαβαίνετε;

—Ὅχι κύριε, τοῦ ἀπήντησα, δὲν σᾶς ἐννοῶ.

—Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν εἶσθε παίκτης. Ἄ! ἂν ἤξεύρατε!

Μιὰ λάμπρι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του καὶ σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι ἐττόμαξα λιγάκι. Ἐν τούτοις, ὁ Μπερνάλ μου, ἐξηκολούθει πάντα στὸ ἴδιο τόπον καὶ φαινώτανε σὰν νὰ ὀμίλει ὡς ἴσος πρὸς ἴσον.

—Ἀπὸ τότε, κύριε, συνῆλθον, ἔγινα πλούσιος. Ἐχω ἓνα εἰσόδημα τριακοσίων χιλιάδων τὸν χρόνον. Καὶ ἔρχομαι τώρα νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸ ποσὸν. ποῦ σᾶς εἶχα πάρει πρὸς τριῶν ἐτῶν.

Ἐλαβα τὸ πλεόν ψυχρὸ ὕφος,

—Καλὰ, κύριε. Εἶπαμε λοιπὸν 818 φράγκα ;

—818 ἢ 828!... Ἀσφαλῶς θὰ ἐννοεῖτε, ὅτι ἀπὸ τόσο καιρὸ γιὰ ἓνα τόσο μικρὸ ποσὸν δὲν θὰ θυμᾶμαι ἀκριβῶς.

Τὴν ἴδια στιγμή μοῦ εἶδιδε ἓνα χαρτονομίσμα τῶν χιλίων φράγκων.

—Νὰ σᾶς δώσω τὰ ῥέστα, τοῦ λέγω, λίγο ἀμήχανα.

Ἀλλὰ ὁ Μπερνάλ ἦταν κι' ὅλας ὄρθιος καὶ κοντὰ στὴν πόρτα. Ἐγύρισε λιγάκι μὲ κοίταξε σὰν ἀνώτερος καὶ μοῦ πέταξε:

—Ὡ! κύριε, μὴ κάνετε τὸ κόπο. Μπορεῖτε γὰ κρατῆστε τὸ ὑπόλοιπον!

Ὁ φίλος μου ἔσκασε τὰ γέλοια καὶ μοῦ εἶπε:

—Τὶ σκέπτεσαι γι' αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΑΝΤΑΣ